



DVOJAZYČNÁ  
KNIHA  
PRO MÍRNĚ  
POKROČILÉ ★★

# Arsène Lupin et la comtesse de Cagliostro

Maurice Leblanc

## Arsen Lupin a hraběnka Cagliostro

Pro výuku upravila Miroslava Ševčíková

- zrcadlový český překlad
- komentáře k textu



MP3

Román ve francouzštině namluvený rodilou mluvčí

edika.

# Arsen Lupin a hraběnka Cagliostro

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.edika.cz](http://www.edika.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Maurice Leblanc**  
**Arsen Lupin a hraběnka Cagliostro – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS MEDIA** a.s.

## Maurice Leblanc



Maurice Leblanc (1864-1941) se narodil v Normandii, ve vesničce Etretat v oblasti Caux, kde se odehrává i román, který držíte v ruce. V Etretat můžete dodnes navštívit jeho rodný dům. Po studiích práv Leblanc nejdříve pracoval jako novinář a v roce 1890 vydal svou první knihu: *Des couples*.

Přestože mu jeho přátelé, k nimž patřili slavní francouzští spisovatelé jako Jules Renard,

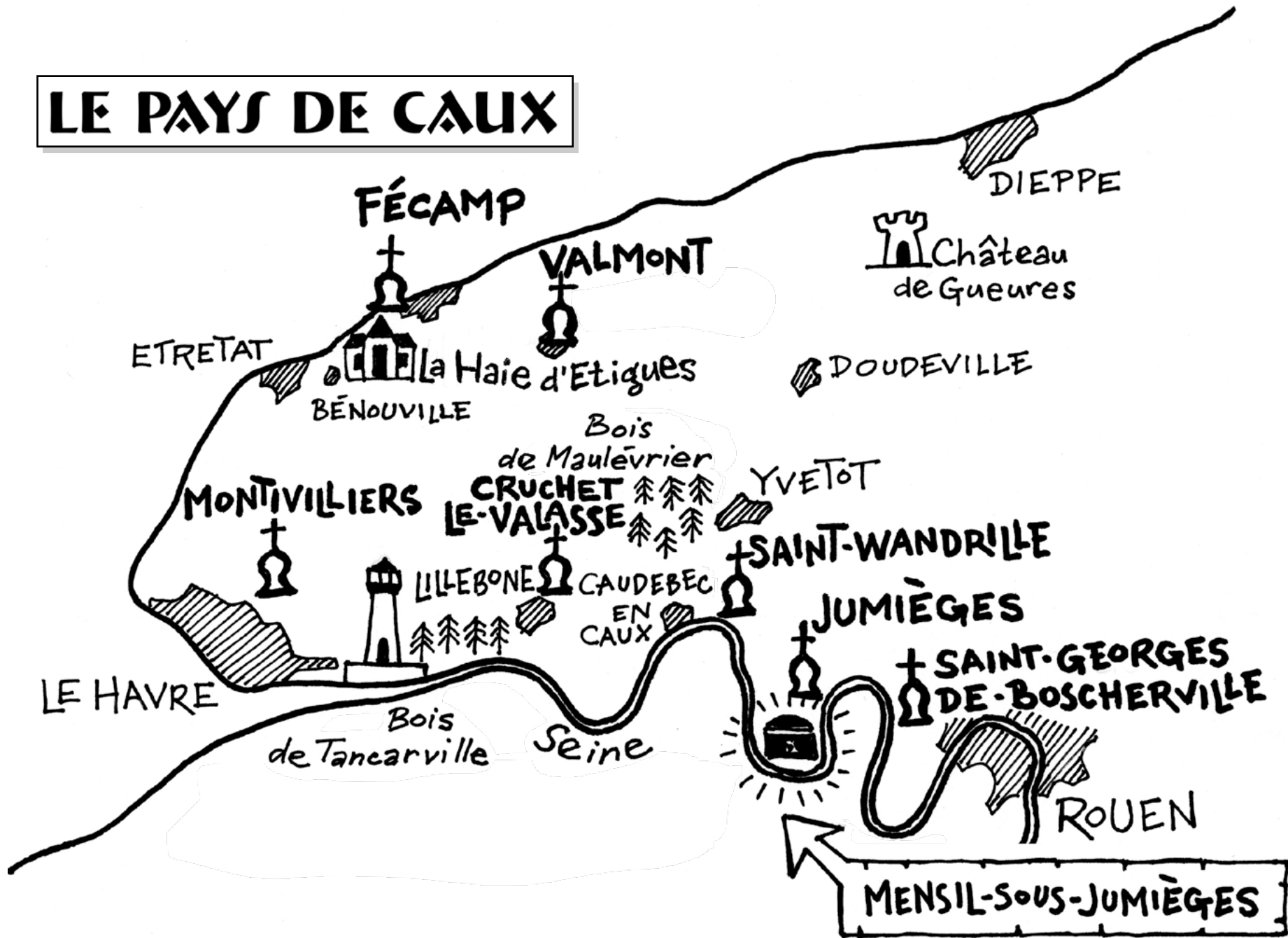
Alphonse Daudet nebo Stéphane Mallarmé, předpovídali velkou budoucnost, úspěch u čtenářů na sebe nechával čekat.

V roce 1905 dostal od ředitele měsíčníku *Je sais tout* objednávku na povídku detektivního žánru a právě tehdy se zrodil nesmrtelný lupič – gentleman. O dva roky vyšla první kniha devíti povídek o Arsenovi Lupinovi. A to byl jen začátek: následovalo dalších 30 povídek, 17 románů a 5 divadelních her z Leblancova pera. Slavný Arsen Lupin ale došel takové obliby, že po autorově smrti v jeho příbězích pokračovalo mnoho dalších autorů ve více než 20-ti románech.

Za zmínku jistě stojí, že hned v prvních povídkách se Arsen Lupin utká se slavným detektivem Herlockem Sholmesem, a samozřejmě nad ním zvítězí. To prý značně popudilo Conan Doylea, který zesměšnění svého detektiva i jeho slavného pomocníka velmi špatně nesl. A jako Conan Doyle se i Leblanc chtěl svého hrdiny zbavit, a to už v roce 1910 v románu *813*. O dva roky později ho ale znovu vzkřísil v románu *Le Bouchon de cristal* (*Křišťálová zátka*).

Svým dílem Leblanc ovlivnil mimo jiné Gastona Leroux, autora *Fantoma opery*, nebo autory *Fantomase* Pierra Souvestra a Marcela Allaina.

# LE PAYS DE CAUX





## Arsène Lupin<sup>1</sup> a vingt ans

Raoul d'Andrésy est un beau jeune homme élégant, énergique et intelligent, mince mais large d'épaules, plein de gaieté. Il aime Clarisse, la fille unique du baron d'Etigues. Ils se connaissent depuis trois mois et Raoul veut l'épouser. Mais le baron ne le veut pas, parce que Raoul est jeune, pauvre et n'a pas de situation.

Raoul a un plan. Il sait que le baron cache des documents secrets dans son bureau. Il veut les connaître. Peut-être que le baron fait partie d'un complot ! C'est pourquoi il est, cette nuit, à trois heures du matin, devant le château d'Etigues. Le baron vient de partir avec ses amis à la chasse. Il va être absent tout le reste de la nuit et une partie de la journée. Raoul a donc tout le temps pour explorer son bureau. Personne ne va le déranger. Les domestiques dorment de l'autre côté du château et Clarisse au deuxième étage. Et comme il a la clé de la porte, prêtée par Clarisse, il peut entrer sans problème.

Il trouve assez vite une lettre codée, et réussit à la déchiffrer rapidement. Il lit :

« Notre ennemie est à Rouen. J'ai publié dans les journaux de la ville ceci : «un paysan d'Etretat a trouvé un vieux chandelier de cuivre à sept branches». Elle a tout de suite commandé une voiture pour le douze de ce mois, à trois heures de l'après-midi, à la gare de Fécamp. Un de nos hommes va l'attendre là-bas et l'emmener chez vous. Nous allons pouvoir la juger et prononcer un verdict impitoyable. Morte la bête, mort le venin ! Choisissez le moyen qui vous convient. Soyez prudent. Organisez une partie de chasse pour détourner les soupçons. Ne détruisez pas cette lettre, vous me la rendrez. »

– Bigre, se dit Raoul, mon futur beau-père prépare un enlèvement, un jugement illégal et un assassinat ! Tout cela pourrait<sup>2</sup> m'aider contre lui !

1 Křestní jméno **Arsène** pochází z řečtiny a znamená „mužný“. Lupin je jméno květiny, které se česky říká lupina nebo vlčí bob. Vlč se objevuje i ve jménu, které Arsen používá: Raoul. Pochází z germánštiny a znamená „vlčí rada“. Jeho česká verze je Rudolf. Během svého románového „života“ použil Arsen Lupin okolo 40 různých pseudonymů.

## Arsenovi Lupinovi je dvacet let

Raoul d'Andrésy je mladý, elegantní, energický a inteligentní mladý muž, je štíhlý, ale má široká ramena, je velice veselý. Miluje Klarisu, jedinou dceru barona d'Etigues. Znájí se už tři měsíce a Raoul si ji chce vzít. Ale baron nechce, protože Raoul je mladý, chudý a nemá žádné postavení.

Raoul má plán. Ví, že baron ve své pracovně schovává tajné dokumenty. Chce je prozkoumat. Možná, že je baron součástí nějakého spiknutí! Právě proto stojí dnes v noci, ve tři hodiny ráno, před zámek Etigues. Baron právě odjel se svými přáteli na lov. Bude pryč celou noc a část dne. Raoul má tedy spoustu času na to, aby jeho pracovnu prozkoumal. Nikdo ho nebude rušit. Služebnictvo spí na druhé straně zámku a Klarisa v druhém poschodí. A protože má klíč od brány, který mu Klarisa půjčila, dostane se dovnitř bez problémů.

Poměrně rychle najde zakódovaný dopis a rychle ho rozluští. Čte:

„Naše nepřítelkyně je v Rouenu. V městských novinách jsem nechal otisknout následující: „jeden sedlák z Etretat našel starý měděný sedmiramenný svícen“. Okamžitě si objednala kočár na dvanáctého tohoto měsíce, na třetí hodinu, na nádraží ve Fécampu. Jeden z našich mužů tam na ni bude čekat a odveze ji k vám. Budeme ji moci soudit a pronést nelítostný verdikt. Ať zhyne bestie, ať zhyne jed! Vyberte si způsob, který vám bude vyhovovat. Buďte opatrný. Uspořádejte lov, který by odvrátil podezření. Neničte tento dopis, vrátíte mi ho.“

„A hrome,“ řekne si Raoul, „můj budoucí tchán připravuje únos, nelegální soud a vraždu! To vše by mi proti němu mohlo pomoci!“

2 Podmiňovací způsob se ve francouzštině tvoří velmi jednoduše. Ke kořenu času budoucího (futur simple) se přidávají koncovky imperfekta. Pro sloveso *pouvoir* je to tedy: *pouir + -ais, -ais, -ait, -ions, -iez, -aient*.

Il range le bureau et s'en va. Mais au dernier moment, il change d'avis et monte au deuxième étage. Là, il hésite. Jamais encore il n'est venu chez elle la nuit, mais finalement, il frappe à la porte de Clarisse.

Cette nuit-là, les deux jeunes amoureux deviennent amants. Le matin, ils regardent par la fenêtre la campagne normande. Raoul est grave, il parle à Clarisse de ses soupçons. Mais elle n'y croit pas, elle est trop innocente.

– Ne vous inquiétez pas, mon chéri, un jour, mon père vous acceptera pour gendre. Même sans fortune, car vous avez votre nom : d'Andrésey.

– Hélas non ; d'Andrésey, c'est le nom de ma mère, elle l'a repris quand elle est devenue veuve, sur l'ordre de sa famille.

– Pourquoi ?

– Parce que mon père était un simple professeur de boxe et de gymnastique, pauvre comme Job. J'ai un nom bien vulgaire, ma pauvre Clarisse : Arsène Lupin. Et pour ton père, la particule<sup>3</sup> est la chose la plus importante.

Il l'embrasse avec passion et continue :

– Mais ne pleure pas, petite fille, Raoul d'Andrésey ou Arsène Lupin, qu'importe ! La vie est belle à notre âge, et l'important, c'est de réussir. Et je réussirai. J'ai tout ce qu'il faut pour ça, des muscles d'aciers et un cerveau de première classe !

Il se met à danser dans la chambre, puis, se mettant à genoux devant elle, il redevient grave :

– Pardonne-moi, Clarisse, d'être venu cette nuit. C'était une erreur. Mais le bien et le mal m'attirent tous les deux. Il faut m'aider<sup>4</sup> à choisir la bonne route, et il faut me pardonner si je me trompe.

– Je n'ai rien à te pardonner, mon chéri, lui répond Clarisse en l'embrassant. Je sais que tu me feras beaucoup souffrir, et pourtant, je suis heureuse avec toi.

<sup>3</sup> *La particule*, český částice, je ona drobná předložka *de*, která z obvyčejného příjmení dělá jméno šlechtice.

Uklidí pracovnu a odchází. Ale na poslední chvíli si to rozmyslí a vyjde do druhého patra. Tam zaváhá. Ještě nikdy k ní nepřišel v noci, ale nakonec zaklepe na Klarisiny dveře.

Té noci se ze zamilovaného páru stanou milenci. Ráno se oknem dívají na normandský venkov. Raoul je vážný a vypráví Klarise o svém podezření. Ale ona tomu nevěří, je příliš nevinná.

„Nemějte obavy, můj drahý, jednoho dne vás můj otec přijme za zetě. I bez jmění, protože máte své jméno: d'Andrésey.“

„Bohužel ne. D'Andrésey je jméno mé matky, které znovu přijala na příkaz své rodiny, když ovdověla.“

„Proč?“

„Protože můj otec byl jen obyčejný učitel boxu a tělocviku, chudý jak kostelní myš. Já mám jen velmi obyčejné jméno, má ubohá Klariso: Arsen Lupin. A pro tvého otce je šlechtický přídomek to nejdůležitější.“

Vášnivě ji políbí a pokračuje:

„Neplač ale, holčičko, Raoul d'Andrésey nebo Arsen Lupin, co na tom záleží! Život je v našem věku krásný a důležité je být úspěšný. A já úspěšný budu. Mám vše, co je k tomu potřeba, svaly z ocele a prvotřídní mozek!“

Začne tancovat po pokoji a pak před ní klekne na kolena a znovu zvažní:

„Promiň mi, Klariso, že jsem dnes v noci přišel. Byla to chyba. Ale dobro a zlo mne přitahují rovným dílem. Je třeba mi pomoci vybrat správnou cestu a je třeba mi odpustit, pokud se spletu.“

„Nemám ti co odpouštět, můj drahý,“ odpoví mu Klarisa a políbí ho. „Vím, že kvůli tobě budu hodně trpět, a přesto jsem s tebou šťastná.“

<sup>4</sup> Po slovese *il faut* se používá *subjonctif*. Pokud se mu chcete vyhnout, můžete (v některých případech) použít infinitivní vazbu.

*Il faut que tu prennes le train.* → *Il (te) faut prendre le train.*

Tiens, prends ma photographie. Et fais en sorte de n'avoir jamais à rougir quand tu la regarderas. Je t'aime, Raoul. Je serai toujours ton amante et ton épouse.

Raoul rit et lui dit :

– Tu m'as fais chevalier ! Me voilà invincible, prêt à combattre tous mes ennemis !



Na, vezmi si moji fotografii. A chovej se tak, aby ses nikdy nemusel červenat, když se na ni podíváš. Miluji tě, Raoule. Budu vždy tvou milenkou a tvou ženou.“

Raoul se rozesměje a řekne:

„Pasovala jsi mne na rytíře! Teď jsem nepřemožitelný a připravený být se všemi svými nepřáteli!“



\*

Au fond du jardin, il y a une vieille tour. C'est là que la rencontre secrète va avoir lieu, Raoul en est sûr. Il y trouve une cachette parfaite, personne ne peut le voir, alors que lui voit et entend tout<sup>5</sup>.

Le baron Godefroy d'Etigues arrive en premier. Il a un visage couleur de brique et une barbe rousse, les muscles d'un lutteur. Son regard exprime de l'énergie. Raoul se demande comment il peut avoir une fille si douce, si belle. Son cousin, Oscar de Bennetot, l'accompagne. Ils sont très agités.

– As-tu tout préparé ? demande le baron.

– Oui, répond son cousin. Il y a deux barques prêtes sur la plage, au bas de l'Escalier du Curé. La plus petite a un trou et j'y ai mis une grosse pierre. Elle va couler rapidement.

Les autres conspirateurs arrivent petit à petit. A quatre heures, en dernier, Beaumagnan. Il n'a pas de particule. Pourtant, il a l'air si autoritaire, si sévère et si passionné à la fois que l'on comprend que c'est lui leur chef incontestable. Avec lui, il y a un homme âgé. Il le présente :

– Voici le prince d'Arcole. Vous savez qu'il est des nôtres. Aujourd'hui, son témoignage est très précieux, parce que, deux fois, en 1870 déjà, il a rencontré la créature infernale qui nous menace.

Raoul est un peu déçu. S'il compte bien, cette femme infernale a au moins cinquante ans, puisque le prince l'a rencontrée il y a vingt-quatre ans.

Avant de s'asseoir, Beaumagnan fait un petit discours :

– Mes amis, l'heure est grave pour nous. Nous avons un projet magnifique. Mais depuis quelque temps, une femme nous gêne. Elle cherche la même chose que nous. Nous devons à tout prix l'empêcher de réussir. Sinon, notre projet va échouer !

5 Slůvko *tout* je poněkud svérázně. Může být, jako v této větě, neurčité zájmeno s významem „všichni, vše, všechno“. V tom případě má tvary *tout, tous, toutes*. Může být také podstatným jménem s tvary *tout, touts* a s významem „celek, všechno, to hlavní“. →

\*

Na konci zahrady stojí stará věž. Právě tam se bude konat tajná schůzka, Raoul si tím je jistý. Najde si tam skvělou skrýš, nikdo ho nemůže vidět, zatímco on vidí a slyší všechno.

Baron Godefroy d'Etigues přichází první. Má tváře cihlové barvy a zrzavý plnovous, svaly zápasníka. Z jeho pohledu vyzařuje energie. Raoul se sám sebe ptá, jak může mít tak něžnou a krásnou dceru. Doprovází ho jeho bratranec, Oscar de Bennetot. Jsou velmi rozrušení.

„Připravil jsi všechno?“ ptá se baron.

„Ano,“ odpovídá jeho bratranec. „Na pláži pod Knězovým schodištěm jsou připravené dvě lodky. V té menší je díra a dal jsem do ní velký kámen. Potopí se rychle.“

Pomalu přicházejí ostatní spiklenci. Ve čtyři hodiny přichází jako poslední Beaumagnan. Nemá šlechtický titul, a přesto se tváří tak autoritativně, tak přísně a zároveň tak zaujatě, že je jasné, že je jejich nepopiratelným vůdcem. Je s ním starší muž. Představí ho:

„To je kníže d'Arcole. Víte, že patří mezi nás. Dnes je jeho svědectví velmi cenné, protože dvakrát, už v roce 1870, potkal dábelskou bytost, která nás ohrožuje.“

Raoul je trochu zklamaný. Pokud dobře počítá, je té dábelské ženě nejméně padesát, protože ji kníže potkal před dvaceti čtyřmi lety.

Než se posadí, pronese Beaumagnan kratší řeč:

„Přátelé moji, časy jsou pro nás těžké. Máme nádherný plán. Ale už nějakou dobu nám překáží jedna žena. Hledá to samé co my. Za každou cenu jí musíme zabránit v úspěchu. Jinak náš plán ztroskotá!“

Je také ale i příslovcem. V tom případě má tvary *tout, toute, toutes* a význam „zcela, naprosto, úplně“.

A jedině jako přídavné jméno má všechny své možné tvary: *tout, toute, tous, toutes*. Nejčastěji ho překládáme jako „všechno, celý, veškerý“

Le temps passe en silence. Tous attendent avec impatience l'arrivée de la voiture. Ont-ils réussi à capturer la femme ? Ils ont hâte de voir leur adversaire.

Le coupé arrive enfin. D'Ormont et Roux d'Estiers en sortent une femme qui a les mains et les jambes liées, une écharpe sur la tête. Il la portent jusqu'au milieu de la salle.

– Enlevez-lui l'écharpe et déliez-la, ordonne le baron.

Raoul, qui voit la femme en pleine lumière, est surpris, les conspirateurs aussi, c'est une jeune femme ! Mais un cri domine les murmures :

– C'est elle... c'est elle ! Je la reconnais ! C'est terrifiant ! s'écrie le prince d'Arcole. *Elle a le même âge qu'il y a vingt-quatre ans !*

La jeune<sup>6</sup> femme est très belle : elle a les cheveux d'un blond-roux et un visage pur, qui semble sourire même dans cette situation. Elle porte des vêtements de voyage gris.

– Elle semble inoffensive, cette magnifique créature infernale, se dit Raoul, et ils se mettent à dix pour la combattre ?

La femme observe tous le monde attentivement et dit à la fin :

– Je ne connais aucun d'entre vous. Pourquoi vous m'avez emmenée ici ?

– Vous êtes notre ennemie, déclare Godefroy d'Etigues.

– Ennemie ? Vous devez vous tromper. Je suis madame Pellegrini.

– Non, répète d'Etigues et il ajoute une chose bizarre. *Pellegrini est le nom d'un homme qui vivait au XVIIIe siècle et vous dites être sa fille !*

– Et comment je m'appelle alors, selon vous ?

– *Joséphine Balsamo, comtesse de Cagliostro*<sup>7</sup>.

6 Přídavná jména stojí sice ve francouzštině většinou **za** podstatným jménem, některá krátká, často používaná, adjektiva, ale stojí **před** ním. K těm nejčastějším patří: *beau, bon, grand, gros, jeune, joli, mauvais, prochain a vieux*.

Čas potichu plyne. Všichni netrpělivě čekají příjezd kočáru. Podařilo se jim ženu zajmout? Už už by chtěli vidět svého protivníka.

Kupé konečně přijíždí. D'Ormont a Roux d'Estiers z něj vynášejí ženu se svázanými rukama i nohama, která má přes hlavu šál. Přinesou ji až doprostřed sálu.

„Sundejte jí šál a rozvažte ji,“ poroučí baron.

Raoul, který ženu vidí v plném světle, je překvapený, spiklenci také, je to mladá žena! Ale šepot přehluší výkřik:

„To je ona..., to je ona! Poznávám ji! To je příšerné!“ vykřikne kníže d'Arcole. *„Je stejně stará jako před čtyřadvaceti lety!“*

Ta mladá žena je velmi krásná: má světlé, lehce nazrzlé vlasy a čistou tvář, zdá se, že se i v této situaci usmívá. Má na sobě šedé cestovní šaty.

„Vypadá dost neškodně, tahle nádherná ďábelská bytost,“ řekne si Raoul, „a jich je deset, aby se jí postavili?“

Žena všechny pečlivě pozoruje a nakonec řekne:

„Žádného z vás neznám. Proč jste mne sem odvezli?“

„Jste naše nepřítelkyně,“ pronese Godefroy d'Etigues.

„Nepřítelkyně? To musí být omyl. Jsem paní Pellegrini.“

„Ne,“ opakuje d'Etigues a dodává podivnou věc. *„Pellegrini je jméno muže, který žil v 18. století, a vy tvrdíte, že jste jeho dcera!“*

„A jak se tedy podle vás jmenuji?“

„*Josefína Balsamo, hraběnka Cagliostro*.“

7 **Giuseppe (Joseph) Balsamo** (1743–1795) byl slavný italský dobrodruh. Používal mnoho pseudonymů, např. Joseph Pellegrini, ale nejznámější je hrabě Cagliostro. Je považovaný za posledního z alchymistů. Procestoval celou Evropu, Egypt a Arábii, ale největší slávu zažil právě ve Francii, kde získal velkou oblibu na královském dvoře. Byl zapleten do několika skandálů, z nichž největší, tzv. „náhrdelníková aféra“, otrásl pozici samotné Marie Antoinetty. Balsamo byl poté uvězněn v Bastille a později vypovězen. Zemřel v italském vězení, kam byl inkvizicí uvržen pro kacířství.





## Joséphine Balsamo, née en 1788...

Cagliostro ! Extraordinaire personnage, bizarre et énigmatique, qui a intrigué l'Europe au XVIII<sup>e</sup> siècle ! Etait-ce un charlatan ou un génie ? Les deux à la fois ? Qui peut le dire aujourd'hui ? Et cette femme serait<sup>1</sup> sa fille ? Comment le baron et ses amis peuvent-ils croire une chose pareille ?

Le baron, seul debout, se penche vers la jeune femme et lui dit :

– Ce nom, Cagliostro, c'est bien le vôtre, n'est-ce pas ?

Elle réfléchit, comme pour mieux préparer sa riposte.

– Mon acte de naissance porte le nom de Joséphine Pellegrini. Mais effectivement, par fantaisie, je me fais appeler Joséphine Balsamo, comtesse de Cagliostro, parce que je m'intéresse depuis toujours à Joseph Balsamo.

– Alors vous n'êtes pas sa fille, contrairement à ce que vous prétendez d'habitude ?

Elle hausse les épaules.

– Vous refusez de répondre ? demande le baron. D'accord. Il se tourne vers ses amis et continue :

– De toute façon, les paroles de cette femme n'ont aucune importance. Nous sommes ici pour prendre une décision grave. Vous connaissez tous l'affaire dans son ensemble, mais pas les détails. C'est pourquoi je vais vous les résumer le plus brièvement possible. Ecoutez-moi très attentivement.

Il sort un texte, très probablement écrit par Beaumagnan, se dit Raoul, et lit.

« En mars 1870, quatre mois avant la guerre avec la Prusse, une femme attire l'attention du Tout-Paris<sup>2</sup>. Elle est jeune, belle, très riche ; elle se fait appeler la comtesse de Cagliostro et prétend être sa fille, née en 1788. Elle dit connaître, comme lui, le secret de l'éternelle jeunesse et parle des rencontres avec les personnages qui ont vécu sous Napoléon I<sup>er</sup>.

1 Podmiňovací způsob také vyjadřuje skutečnost, že je nějaká informace neověřená, nejistá, takže ho často najdete v novinách či zprávách. Můžete ho přeložit pomocí „prý“, „podle neověřených informací“ nebo „říká se, že“.

*Elle serait sa fille. Je to prý jeho dcera.*

## Josefína Balsamo, narozená v roce 1788...

Cagliostro! Ta mimořádná osoba, zvláštní a záhadná, která v 18. století vrtala hlavou celé Evropě! Byl to šarlatán nebo génius? Obojí? Kdo to dnes může říct? A tahle žena že by byla jeho dcera? Jak mohou baron a jeho přátelé věřit něčemu takovému?

Baron, který jediný stojí, se skloní k mladé ženě a řekne jí:

„Cagliostro, je to přece vaše jméno, ne?“

Žena přemýšlí, jako by si chtěla lépe připravit odpověď.

„V mém rodném listě je napsáno Josefína Pellegrini. Je ale pravda, že se z rozmaru nechávám oslovovat Josefína Balsamo, hraběnka Cagliostro, protože se odjakživa zajímám o Josefa Balsamo.“

„Takže nejste jeho dcera, přestože to obvykle tvrdíte?“

Pokrčí rameny.

„Odmítáte odpovědět?“ zeptá se baron. „Dobrá.“ Otočí se ke svým přátelům a pokračuje:

„Ať je tomu jakkoli, slova této ženy nejsou nijak důležitá. Jsme tady, abychom učinili závažné rozhodnutí. Všichni máte celkové povědomí o naší záležitosti, neznáte ale detaily. Právě proto vám je co nejstručněji shrnu. Poslouchejte mne velice pozorně.“

Vyndá text, který pravděpodobně napsal Beaumagnan, řekne si Raoul, a čte:

„V březnu roku 1870, čtyři měsíce před válkou s Pruskem, přitahuje pozornost pařížské smetánky jedna žena. Je mladá, krásná, velice bohatá; nechává si říkat hraběnka Cagliostro a tvrdí, že je jeho dcera narozená v roce 1788. Tvrdí, že jako on zná tajemství věčného mládí, a vypráví o svých setkáních s osobnostmi, které žily za Napoleona Bonaparta.

2 Od počátku 19. století označuje výraz *le Tout-Paris* více či méně slavné osobnosti, které se vyskytují na mondénních večírcích a které vždy najdete na místech, která jsou právě v módě. V současné době jde o lidi, o které se zajímají bulvární média.

Quant à sa mère, elle insinue que c'est Joséphine de Beauharnais, future femme de Bonaparte, future impératrice. Selon un rapport secret de la police, cela pourrait être vrai. D'autant plus qu'en 1806, l'impératrice introduit à la cour sa « filleule » Joséphine dite Josine. Napoléon l'aime beaucoup. Après la chute de l'empire, le tsar Alexandre I<sup>er</sup> l'envoie en Russie, où elle prend le titre de – comtesse de Cagliostro !

Mais revenons en 1870. On l'invite partout, même à la cour de l'empereur Napoléon III. Elle parle du passé et prédit l'avenir à l'aide d'un petit miroir en or, l'héritage de Cagliostro. Sur le cadre, quatre énigmes sont gravées. Cagliostro les connaissait de la bouche même de Marie-Antoinette. Il n'a pas eu le temps de les déchiffrer, mais celui qui le fera, sera le roi des rois. Ces énigmes sont :

*In robore fortuna.*

*La dalle des rois de Bohême.*

*La fortune des rois de France.*

*Le chandelier à sept branches.<sup>3</sup>*

Quand l'impératrice Eugénie veut connaître l'avenir du pays, Cagliostro lui demande de souffler sur le miroir. Elle le regarde et dit qu'elle voit une guerre pour l'été et une grande victoire de la France<sup>4</sup>.

Elle a une influence de plus en plus grande sur l'impératrice ce qui, finalement, provoque sa chute. Elle est expulsée du pays et part pour l'Italie. C'est un officier français qui la conduit à la frontière. Il s'appelle le prince d'Arcole. C'est grâce à lui que nous avons toutes ces informations. »

Le prince se lève et dit :

– Je ne crois pas au miracle, et pourtant. Je déclare sur mon honneur que cette femme est la femme que j'ai saluée à Modane il y a vingt-quatre ans.

<sup>3</sup> Všechny čtyři (vymyšlené) záhady se objevují v románech Maurice Leblanca a tři z nich Arsen Lupin vyřeší. U vyřešení čtvrté záhady alespoň asistuje...

Co se matky týče, naznačuje, že jde o Joséphine de Beauharnais, budoucí Bonapartovu manželku, budoucí císařovnu. Podle tajné policejní zprávy by to mohla být pravda. A to tím spíše, že v roce 1806 přivádí císařovna ke dvoru svou „kmotřenku“ Josefínu, řečenou Josínu. Napoleon ji má velice rád. Po pádu císařství ji car Alexandr I. posílá do Ruska, kde si osvojí titul – hraběnka Cagliostro!

Ale vraťme se do roku 1870. Je zvána všude, dokonce i ke dvoru císaře Napoleona III. Vypráví o minulosti a s pomocí malého zlatého zrcátka, dědictví po Cagliostrovi, předpovídá budoucnost. Na rámu jsou vyryté čtyři záhady. Cagliostro se je dozvěděl přímo od Marie Antoinetty. Neměl čas je rozluštit, ale ten, komu se to podaří, bude král králů. Ty záhady jsou:

*In robore fortuna*

*Deska českých králů*

*Bohatství francouzských králů*

*Sedmiramenný svícen*

Když chce císařovna Eugénie znát budoucnost země, požádá ji Cagliostro, aby dýchla na zrcátko. Podívá se na něj a řekne, že na léto vidí válku a velké vítězství Francie.

Má na císařovnu čím dál tím větší vliv, což nakonec způsobí její pád. Je vypovězena ze země a odjíždí do Itálie. Na hranice ji odváží jeden francouzský důstojník. Jmenuje se kníže d'Arcole. Právě díky němu máme všechny tyto informace.“

Kníže se zvedne a řekne:

„Nevěřím na zázraky, a přesto na svou čest prohlašuji, že tato žena je žena, které jsem se před dvaceti čtyřmi lety uklonil v Modane.“

<sup>4</sup> Jedná se o prusko-francouzskou válku (červenec 1870 – květen 1871), do které se Francie vrhla značně nepřipravená. Důsledkem francouzské porážky byla nejen ztráta Alsaska a Lotrinska, ale i pád bonapartistického režimu a vyhlášení 3. republiky, která trvala až do roku 1940.

- Saluée tout court, vous, un officier courtois ? demande avec ironie Joséphine Balsamo. Vous avez dû prononcer quelques paroles.
- Peut-être, je ne me souviens plus, répond le prince avec embarras.
- Vous vous êtes penché sur l'exilée et vous avez dit : « Les moments passés auprès de vous, madame, je ne les oublierai jamais ! »



- „Jen uklonil, vy, zdvořilý důstojník?“ zeptá se ironicky Josefina Balsamo.
- „Určitě jste pronesl pár slov.“
- „Možná, nevzpomínám si,“ odpoví rozpačitě kníže.
- „Naklonil jste se nad vyhnankyní a řekl jste: ‚Chvilé strávené ve vaší přítomnosti nikdy nezapomenu, madam!‘“



– Nom de Dieu ! marmonne, surpris, le prince d'Arcole. Mais si notre première rencontre était agréable, madame, la seconde a tout effacé. C'était l'année suivante, à Versailles<sup>5</sup>, où je suis venu négocier la paix après la défaite. Et je vous ai vu boire un café et rire avec les officiers allemands les plus proches de Bismarck ! Ce jour-là, j'ai compris votre rôle auprès de l'impératrice Eugénie !

Raoul a l'impression d'être sorti de la réalité, de vivre un roman. Certes, tous ces hobereaux ne sont pas très intelligents, mais quand-même. Comment peuvent-ils croire les accusations prononcées contre cette jeune femme ! Et Cagliostro ? Pourquoi ne se défend-elle pas ? Tient-elle vraiment à cette légende d'éternelle jeunesse ?

– Tel est le passé, poursuit le baron d'Etigues. Ensuite, Joséphine Balsamo a souvent été en coulisse des événements tragiques pour notre pays. Mais avant de passer à l'époque actuelle, avez-vous quelque chose à dire, madame ?

– Oui, je voudrais savoir, pourquoi on me fait ce procès digne du Moyen Âge ? Autant me condamner tout de suite à être brûlée vive, comme une sorcière.

– J'ai raconté ces aventures pour donner de vous l'image la plus précise possible. Vous avez bien raconté au prince d'Arcole les paroles qu'il a dites à Modane ? Et vous voyez ces trois portraits ? L'un fait en 1816 à Moscou, d'après Josine, comtesse de Cagliostro, le deuxième en 1870, le troisième récemment à Paris.

– Cela prouve que la même femme a conservé le même visage depuis 1816. Donc, au bûcher la sorcière ! Que me reprochez-vous ?

– Nous sommes ici pour juger vos crimes !

– Mais quels crimes ?

<sup>5</sup> Téměř každý zná nádheru zámku **Versailles** nebo o ní alespoň slyšel. Málokdo ale už ví, že původní vesnice, známá už od 11. století, byla celá zničená, aby mohly být zámek a jeho zahrady zbudovány. →

„Proboha!“ zamumlá překvapený kníže d'Arcole. „Ale pokud bylo naše první setkání příjemné, madam, to druhé vše smazalo. Bylo to následujícího roku, ve Versailles, kam jsem po porážce přijel jednat o míru. A viděl jsem vás, jak pijete kávu a smějete se s německými důstojníky, kteří byli Bismarckovi nejbližší. Toho dne jsem pochopil, jakou roli jste hrála u císařovny Eugénie!“

Raoul má pocit, že je mimo realitu, že prožívá nějaký román. Je pravda, že všichni tihle zemani nejsou nijak zvlášť chytrí, ale i tak. Jak mohou věřit obviněním vzneseným proti této mladé ženě! A Cagliostro? Proč se nebrání? To opravdu tak lpí na pověsti o věčném mládí?

„Taková je minulost,“ pokračuje baron d'Etigues. Potom byla Josefina Balsamo často v zákulisí událostí pro naši zemi tragických. Ale, než se dostaneme k současnosti, chcete k tomu něco dodat, madam?“

„Ano, chtěla bych vědět, proč se mnou vedete tento proces hodný středověku? To už mne můžete rovnou odsoudit k tomu, abych byla za živa upálená jako čarodějnice.“

„Vyprávěl jsem tyto příhody, abych vás co nejpřesněji vykreslil. Sama jste přeci vyprávěla knížeti d'Arcole slova, která pronesl v Modane. A vidíte tyhle tři portréty? Jeden je vyrobený v roce 1816 v Moskvě, podle Josíny, hraběnky Cagliostro, druhý v roce 1870 a třetí nedávno v Paříži.“

„To dokazuje, že si stejná žena zachovala stejnou tvář od roku 1816. Takže, na hranici s čarodějnicí! Co mi vyčítáte?“

„Jsme tu, abychom soudili vaše zločiny!“

„Ale jaké zločiny?“

Když se Ludvík XIV. rozhodl zámek postavit, žilo v ní asi 500 obyvatel. Za jeho vlády vzniklo kolem zámku nové městečko, ve kterém žilo téměř 30 000 lidí. Dnes jich ve městě Versailles žije přes 80 000 a je tu dokonce i univerzita.

– Nous étions douze à vouloir percer l'énigme du chandelier à sept branches. Il y a dix-huit mois, Denis Saint-Hébert a été retrouvé mort, le crâne brisé, sur les rochers près du Havre. Il était jeune, riche, heureux et en bonne santé. Pas de suicide possible, un accident donc. Quelque mois plus tard, Georges d'Isneauval est mort dans des conditions semblables, près de Dieppe. Deux accidents ? Pour notre groupe, c'est difficile à croire. Le prince d'Arcole nous a conseillé de chercher parmi ceux qui connaissent l'existence de l'énigme. Et nous avons trouvé. Une dame Pellegrini, vivant à Paris, voyageant<sup>6</sup> souvent. Le jour de la mort de Denis, au Havre. Le jour de celle de Georges, à Dieppe.

Nous avons interrogé les familles. Oui, une belle jeune femme tournait autour de nos deux amis. Elle a volé le carnet où Denis notait tout ce qui était lié à l'énigme ! Nous avons compris : vous poursuivez le même but que nous. Et pire que ça ! Rien ne vous fait peur, même pas un assassinat s'il s'agit d'éliminer des concurrents !

– Mais messieurs ! s'exclame Cagliostro, poursuivre le même but que vous ne fait pas de moi une criminelle ! Je ne connais pas ces deux hommes, je n'ai jamais entendu parler d'eux avant cette après-midi !

Raoul observe la jeune femme et il l'admire. Parfois, un léger nuage voile son visage de Joconde<sup>7</sup>, mais, même entourée d'ennemis et accusée des pires crimes, elle reste parfaitement calme.

– Dois-je vous parler du troisième crime ? continue le baron d'Etigues.

– Si cela vous plaît. Un de plus ou de moins. Puisque je vous dis que je ne connais pas ces hommes !

– Et Beaumagnan ? Le troisième de nos amis que vous avez empoisonné il y a trois semaines !

6 *Vivant, voyageant...* jsou přičestí přítomná, která se do češtiny nejčastěji překládají přídavným jménem. Tvoří se velmi jednoduše: od 1. osoby množného čísla přítomného času se oddělí koncovka *-ons* a přidá se koncovka *-ant*. Jejich pomocí se tvoří přechodník.

„Bylo nás dvanáct a chtěli jsme rozřešit záhadu sedmiramenného svícnu. Před osmnácti měsíci byl Denis Saint-Hébert nalezen mrtvý s roztržitou hlavou na skalách poblíž Le Havru. Byl mladý, bohatý, šťastný a zdravý. Sebevražda byla vyloučená, takže nehoda. O několik měsíců zemřel za podobných okolností nedaleko Dieppu Georges d'Isneauval. Dvě nehody? Naši skupině se tomu nechtělo věřit. Kníže d'Arcole nám poradil, abychom hledali mezi těmi, kdo vědí o existenci záhady. A našli jsme. Jistou paní Pellegrini, žijící v Paříži a často na cestách. V den Denisovy smrti do Le Havru. V den Georgesovy do Dieppu.

Vyptávali jsme se rodin. Ano, nějaká krásná mladá žena se točila okolo našich přátel. Ukradla sešit, do kterého si Denis zapisoval vše, co bylo spojené se záhadou! Pochopili jsme: vytyčila jste si stejný cíl jako my. A něco horšího! Nic vás nezastaví, dokonce ani vražda, jde-li o to zbavit se konkurence!“

„Ale pánové!“ vykřikne Cagliostro, „to, že jsem si vytyčila stejný cíl jako vy, ze mne ještě nedělá zločince! Ty dva pány neznám, až do dnešního odpoledne jsem o nich nikdy ani neslyšela!“

Raoul mladou ženu pozoruje a obdivuje ji. Chvillemi její tvář Mony Lisy zastře lehký mráček, ale jinak zůstává naprosto klidná, i když je obklíčena nepřáteli a obviňována z nejhrošších zločinů.

„Mám vám povědět o třetím zločinu?“ pokračuje baron d'Etigues.

„Jestli chcete. O jeden víc nebo míň. Vždyť vám říkám, že ty muže neznám.“

„A Beaumagnana? Třetího z našich přátel, kterého jste otráвила před třemi týdny!“

7 K označení zřejmě nejslavnějšího portrétu všech dob, **Mony Lisy**, používají Francouzi pofrancouzštěný přepis jejího italského jména, **La Gioconda**. Tak zní příjmení ženy, která Leonardu da Vinci (pravděpodobně) stála modelem: Lisa del Giocondo.

## Un tribunal d'inquisition

Raoul comprend tout de suite pourquoi Beaumagnan s'est d'abord caché derrière ses amis et pourquoi maintenant, il s'approche doucement de la jeune femme. Si elle est coupable, ses gestes la trahiront.

Cependant, le baron insiste :

– Alors, Beaumagnan, vous le connaissez ? Répondez !

Mais Joséphine sent le piège derrière toute cette insistance. Comme une bête poursuivie, elle cherche à comprendre<sup>1</sup> ce qui<sup>2</sup> se prépare. Elle se tourne d'un côté puis de l'autre et elle aperçoit Beaumagnan à côté d'elle. Elle sur-saute comme si elle voyait un fantôme, elle ferme les yeux. Elle murmure :

– Beaumagnan, Beaumagnan...

– Elle a perdu, se dit Raoul.

Mais rapidement, elle se maîtrise et dit, avec innocence :

– Vous m'avez fait peur, Beaumagnan. J'ai lu dans les journaux l'annonce de votre mort. Pourquoi vos amis voulaient-ils me tromper ?

A ce moment-là, Raoul comprend qui sont les vrais adversaires.

– Mensonges ! s'écrie Beaumagnan. Vous êtes l'hypocrisie, la trahison, le vice ! Votre sourire apporte la mort ! C'est un masque abominable !

Le vrai tribunal commence. Beaumagnan se comporte comme un inquisiteur du Moyen Âge. Il gesticule, comme s'il voulait étrangler sa victime.

– Calmez-vous, lui répond-elle avec le sourire. Mais cela l'irrite encore plus. Il se met à raconter, comme s'il voulait se confesser devant ses amis :

« Après la mort d'Isneauval, j'ai commencé à chercher notre ennemie. Je suis allé à une soirée où je savais la trouver. Je l'ai reconnue tout de suite. Elle parlait peu, écoutait beaucoup. Dès qu'elle a entendu mon nom, elle s'est comme réveillée ! Elle savait qui j'étais d'après le carnet de Denis ! Elle m'a approché et m'a parlé pendant deux heures. J'étais perdu !

1 Spojení *chercher* à + infinitiv znamená snažit se něco udělat.  
Elle cherche à comprendre. Snaží se pochopit.  
Nous cherchons à vous aider. Snažíme se vám pomoct.

## Inkviziční tribunál

Raoul okamžitě chápe, proč se Beaumagnan nejdříve schoval za své přátele a proč se teď pomalu blíží k mladé ženě. Jestli je vinná, její chování ji zradí.

Baron přesto naléhá:

„Tak tedy, znáte Beaumagnana? Odpovězte!“

Ale Josefína cítí, že je za tím naléháním past. Jako pronásledované zvíře se snaží pochopit, co se děje. Otočí se na jednu i druhou stranu a spatří vedle sebe Beaumagnana. Trhne sebou, jako by spatřila ducha, zavře oči. Šeptá:

„Beaumagnane, Beaumagnane...“

„Prohrála,“ řekne si Raoul.

Ale ona se začne rychle ovládat a nevinně řekne:

„Vy jste mě vyděsil, Beaumagnane. Četla jsem v novinách zprávu o vaší smrti. Proč mě chtěli vaši přátelé oklamat?“

V tu chvíli Raoul pochopí, kdo jsou opravdoví protivníci.

„Lži!“ vykřikne Beaumagnan. „Jste pokrytectví, zrada, zvrácenost! Váš úsměv nosí smrt! Je to hnusná maska!“

Opravdový tribunál začíná. Beaumagnan se chová jako středověký inkvizitor. Gestikuluje, jako by chtěl svou oběť uskrtit.

„Uklidněte se,“ odpoví mu s úsměvem. Ale to ho ještě víc rozčílí. Začne vyprávět, jako by se chtěl před svými přáteli vyzpovídat:

„Po smrti d'Isneauvala jsem začal po naší nepřítelkyni pátrat. Šel jsem na večírek, o kterém jsem věděl, že ji tam najdu. Okamžitě jsem ji poznal. Mluvila málo a hodně poslouchala. Jakmile uslyšela mé jméno, jako by se probudila! Z Denisova sešitu věděla, kdo jsem! Přišla ke mně a mluvila ke mně celé dvě hodiny. Byl jsem ztracen!

2 V nepřímé řeči se „qu'est-ce que/qui“ mění na ce que/qui.  
Qu'est-ce que vous faites ? → Il demande ce que vous faites.  
Qu'est-ce qui se prépare ? → Elle cherche à comprendre ce qui se prépare.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.